

Η απόφασή μου να γίνω γιατρός δεν ήταν καθόλου τυχαία επιλογή. Είχα την ευκαιρία να γνωρίσω την ιατρική σαν ασθενής πριν τη σπουδάσω στο πανεπιστήμιο. Η ατυχία να έχω προβλήματα υγείας στα εφηβικά και νεανικά μου χρόνια ήταν το ερέθισμα να στραφώ με πάθος και αγάπη στην ιατρική. Μέσα από αυτή την ατυχία όμως είχα και τη μεγάλη τύχη και ευκαιρία να δω και να «σπουδάσω» την ιατρική από την πλευρά του αρρώστου. Περνώντας από νοσοκομεία, χειρουργεία, ιατρεία και εργαστήρια έμαθα και βίωσα τις πραγματικές ανάγκες των αρρώστων, τη ψυχολογία τους, την επίδραση που έχει στη θεραπεία τους η επιστημονική επάρκεια του γιατρού αλλά ακόμα ίσως περισσότερο η στάση και η συμπεριφορά του.

Το 1970 έδωσα εισαγωγικές εξετάσεις και μπήκα με πολύ καλή σειρά εισαγωγής στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Τα δύο πρώτα έτη που ήμουν τυφλά ερωτευμένος η επίδοσή μου ήταν απλώς καλή. Τα επόμενα όμως χρόνια που ήμουν απλώς ερωτευμένος οι βαθμοί μου έγιναν άριστοι με συνέπεια στο πέμπτο έτος να πάρω υποτροφία. Καθοριστικό ήταν για μένα το μάθημα της Καρδιολογίας στο οποίο ο αείμνηστος καθηγητής Δημήτριος Αυγουστάκης με βαθμολόγησε με άριστα (10) και μου πρότεινε να ακολουθήσω κοντά του πανεπιστημιακή καριέρα στην καρδιολογία. Από εκείνη την ημέρα το ενδιαφέρον μου εστιάστηκε στην Καρδιολογία. Δυστυχώς όμως δε μου ήταν γραφτό να ακολουθήσω για πολύ πανεπιστημιακή καριέρα, παρ' ότι για αρκετά χρόνια πέρασα από πανεπιστημιακές κλινικές σαν ειδικευόμενος ή σαν «ερευνητής» και τελείωσα με «άριστα» τη διδακτορική μου διατριβή (1986, Πανεπιστήμιο Αθηνών). Αυτό που με εμπόδιζε να συνεχίσω πανεπιστημιακή καριέρα ήταν και πάλι θέμα υγείας. Απέκτησα «αλλεργία» στο πανεπιστημιακό περιβάλλον! Αστειεύομαι βέβαια, αλλά μισοαστεία μισοσοβαρά κάτι με «αρρώστεινε», κάτι με χάλαιγε σε κάθε πανεπιστημιακό περιβάλλον που βρισκόμουν. Ίσως έφταιγε η αυστηρή ιεραρχία, ίσως η σοβαροφάνεια το χώρου, ίσως ο χαρακτήρας μου που ήταν υπερβολικά ελεύθερος και ανεξάρτητος. Νομίζω πάντως ότι ο κυριότερος λόγος ήταν ότι με ενδιέφερε πάντα η ουσία της ιατρικής και της καρδιολογίας και όχι η «καριέρα». Ο σπουδαιότερος τίτλος για μένα ήταν και είναι «γιατρός» όταν περιλαμβάνει όλο του το νόημα. Τίτλοι όπως «διευθυντής», «καθηγητής» κλπ από μόνοι τους δε μου έλεγαν ποτέ τίποτα. Πρώτος στόχος λοιπόν ήταν να γίνω καλός γιατρός και ειδικότερα καλός καρδιολόγος.

Το 1983 έλαβα τον τίτλο της ειδικότητας της Καρδιολογίας. Συνέχισα σαν επιμελητής στην Καρδιολογική Κλινική του Τζάνειου Νοσοκομείου Πειραιά με διευθυντή τότε τον μετέπειτα καθηγητή Διονύσιο Κόκκινο και εντάχθηκα στο νεοσύστατο ΕΣΥ. Όμως, κι' αν η μισή μου καρδιά ήταν στο Τζάνειο, η άλλη μισή στο Ιπποκράτειο βρισκόταν! Στην Πανεπιστημιακή Κλινική! Κοντά της δεν έκανα αλλά και χώρια δε μπορούσα. Παρακολουθούσα σχεδόν όλο το εκπαιδευτικό της πρόγραμμα και συμμετείχα ενεργά σε όλες τις επιστημονικές της εκδηλώσεις. Ο καθηγητής Παύλος Τούτουζας με καλούσε συχνά σαν ομιλητή στα μετεκπαιδευτικά μαθήματα και στα καρδιολογικά συνέδρια και μου εμπιστεύθηκε τη

συγγραφή ενός σημαντικού θέματος στη δίτομη έκδοση του βιβλίου καρδιολογίας της Πανεπιστημιακής Κλινικής. Αυτή η «υβριδική» σχέση μου με το Πανεπιστήμιο συνεχίζεται με τον ίδιο τρόπο μέχρι και σήμερα που καθηγητής είναι ο Χριστόδουλος Στεφανάδης. Έτσι θα μπορούσα να ισχυριστώ πως είμαι και εγώ πανεπιστημιακός, αλλά του «ελεύθερου πανεπιστημίου!».

Το 1992 βρέθηκα στο Λονδίνο για μετεκπαίδευση στην Παιδοκαρδιολογία και στις Συγγενείς Καρδιοπάθειες Ενηλίκων στα νοσοκομεία Hospital for Sick Children (Great Ormond Street) και St Bartholomew's Hospital. Δύσκολη περίοδος, δύσκολη εξειδίκευση, αλλά πολύ χρήσιμη εμπειρία. Οι γνώσεις που απέκτησα στο Λονδίνο αλλά και η προσωπική προσπάθεια στην Ελλάδα είχαν σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία στο Τζάνειο του μοναδικού κέντρου παιδοκαρδιολογίας και συγγενών καρδιοπαθειών ενηλίκων του ΕΣΥ στη μείζονα περιφέρεια του Πειραιά. Το ενδιαφέρον μου όμως και η καθημερινή μου ενασχόληση στο καρδιολογικό τμήμα του νοσοκομείου μας αφορούσε και αφορά όλο το φάσμα της καρδιολογίας και όλες τις ηλικίες ασθενών. Επί σειρά πολλών ετών ήμουν υπεύθυνος θαλάμων της κλινικής, υπεύθυνος υπερηχοκαρδιογραφικού εργαστηρίου, δοκιμασίας κόπωσης και εξωτερικών ιατρειών, ενώ η ευθύνη μου στις εφημερίες αφορούσε και αφορά όλο το καρδιολογικό τμήμα.

Το 2009 έλαβα το βαθμό του διευθυντή στο καρδιολογικό τμήμα του Τζάνειου νοσοκομείου. Διευθυντικά όμως καθήκοντα και διευθυντικές πρωτοβουλίες ανέπτυξα από πολλά χρόνια πριν. Με δικές μου επίπονες και επίμονες προσπάθειες το καρδιολογικό τμήμα επεκτάθηκε σε νέους χώρους, δημιούργησα ένα καινούργιο εξειδικευμένο κέντρο, φρόντισα για τον εξοπλισμό του καρδιολογικού τμήματος με μηχανήματα υπερήχων τελευταίας τεχνολογίας με το μισό οικονομικό κόστος συγκριτικά με τον ίδιο εξοπλισμό άλλων νοσοκομείων και πήρα μεγάλο μέρος της ευθύνης του εκπαιδευτικού προγράμματος.

Την τελευταία δεκαετία απέκτησα τη φήμη του "αιρετικού" της καρδιολογίας, λόγω των απόψεων και αντιρρήσεων που εξέφραζα στα ιατρικά συνέδρια και στην αρθρογραφία μου. Του αιρετικού όμως που δυστυχώς δικαιώνεται από τα γεγονότα. Σε ανύποπτο χρόνο μιλούσα, συχνά φώναζα, για τις συνέπειες της σπατάλης και της διαφθοράς στο χώρο της υγείας. Για την κατάχρηση των επεμβατικών πράξεων, της φαρμακευτικής αγωγής και των διαγνωστικών εξετάσεων. Για πολυδάπανες επεμβατικές και φαρμακευτικές θεραπείες που δεν είχαν καμιά επιστημονική τεκμηρίωση ωφέλειας ή ασφάλειας για τον άρρωστο. Για την κατευθυνόμενη από συμφέροντα "μετεκπαίδευση" των γιατρών. Για μια υγιή σχέση ανάμεσα στους γιατρούς και την ιατρική βιομηχανία. Έδωσα μάχες σε πάρα πολλά ιατρικά συνέδρια στη χώρα μας και στο εξωτερικό για ότι πίστευα πως ήταν επιστημονικά αληθινό και σωστό για τον άρρωστο και την αξιοπρέπεια του γιατρού. Δέχθηκα καποιες μικροπρεπείς επιθέσεις αλλά κυρίως πολύ θετικά σχόλια από θαυμάσιους συναδέλφους, παλιούς και νέους καρδιολόγους που ευχαριστώ θερμά για τη συμπαραστάσή τους.

Τα "αιρετικά" συχνά βγαίνουν αληθινά και στην περίπτωση μου αυτό νομίζω πως οι

συνάδελφοί μου πιστεύουν πως έγινε. Αν στο τέλος καταφέρω να αποφύγω και την μοίρα των "αιρετικών", δηλαδή την "πυρά", θα είμαι ένας πολύ τυχερός άνθρωπος!

31 Ιουλίου 2012

Χ. Ντέλλος